

til Protestdeputationer fra norske Grønlandsfiskere. Naar man saa samtidig prisgiver de Erhverv, som særlig skulde løse de nye Eksportopgaver, da forekommer det mig, at hele det Erhvervsekspansionspræg, man i Foraaret gav vort Udenrigsstyre, passende kunde være sparet, hvis da Regeringen vil tage den fulde Konsekvens af sin Politik. Jeg skal dog tilføje, at jeg inderlig haaber, at denne Politik i Stedet derfor maa blive ændret.

Hermed kommer jeg da over til de rent økonomiske Omraader, hvor Tyngdepunktet nu ligger. Overfor disse har den højtærede Statsminister i sin sidste Finanslovtale — det var ikke just for første Gang — erklæret, at den Krise, der nu lammer os, er et Led af en verdensomspændende Konjunkturkrise, overfor hvilken man sikkert maa give Statsministeren Ret, naar han erklærede, at den sandsynligvis vilde strække sig over lang Tid. Naar han dertil føjede, at vi derfor maa anlægge vore Planer paa langt Sigt, tror jeg, det er rigtigt, men ganske vist ogsaa, at det maa forstaas med Modifikation. Vor Politik skal jo ganske rigtig anlægges paa langt Sigt; men hvis vore Overvejelser skal tage omtrent lige saa lang Tid, tror jeg dog, man er inde paa den gale Vej. Og det forekommer mig — dette skal ikke være nogen Bebrejdelse mod den højtærede Statsminister, maaske snarere mod den økonomiske Opfattelse og Debatform i hele vort Folk —, at man hidtil har gjort sit Bedste for at opfylde ogsaa dette Ideal.

Hovedsagen for den højtærede Statsminister er imidlertid at fremhæve — og heller ikke dette hører vi jo for første Gang fra ham —, at Krisen ikke er noget særegent for os, men at den hærger alle Lande med nogenlunde lige Styrke og med en forbavsende Ensartethed. Dette har nu den højtærede Statsminister kun delvis Ret i, thi i de valutasvage Lande ser vi trods Ruin og Forarmelse en Højkonjunktur af den anden Verden; jeg nævner i Flæng Tyskland, Polen, Czeko-Slovakiet. Men dernæst glemte den højtærede Statsminister at meddele, at Krisen ganske vist er forbavsende ensartet rundt om, men at man ogsaa i alle de Lande, den hærger, netop er forbavsende enig om at søge den afhjulpet ved Statsforanstaltninger, om hvilke man i adskillige Tilfælde kan sige, at de baade er nye og drastiske. Jeg nævner saaledes Foranstaltningerne i England og i Svejts. I Stedet for fortsætter den højtærede Statsminister omtrent saaledes: Man maa ikke tro, at denne Krise — altsaa baade Verdenskrisen og vor Krise — kan bekæm-

pes ved Statsforanstaltninger; det vilde være skadelig. Overtro at mene noget saadant, siger den danske Statsminister samtidig med, at snart sagt alle andre civiliserede Lande just er i Færd med at gøre deres Bedste for at tage Kampen op mod Krisen. Nej, hedder det her i Danmark, det, Staten skal gøre, er at læge og lindre, og den højtærede Statsminister føler sig overbevist om, at dette har Regeringen ogsaa bestræbt sig for at gøre. Hvorledes dette nærmere er sket, blev saa overladt til den højtærede Handelsminister nærmere at udrede.

I den højtærede Statsministers Ord er altsaa saaledes Hovedlinierne for Regeringens hidtidige økonomiske Politik trukket op, og jeg kan ikke se rettere end, at Regeringens hidtidige Lindring overfor vore nødstedte Erhverv i meget væsentlig Grad sker efter den gamle Recept: Hjælp dig selv, saa hjælper Gud dig. Som Moral er dette jo overordentlig smukt, som statsøkonomisk Program derimod mindre overbevisende, navnlig da Statsministeren i samme Tale har maattet bebude et Underskud paa 150 Mill. Kr. i dette Finansaar. Og vel at mærke paa Baggrund af en Fremtid, der maa males med de mørkeste Farver. Den højtærede Statsminister, der er saa konservativ, at han stadig bekender sig til de økonomiske Trossætninger, der for ca. 100 Aar siden passede i den daværende engelske Nationaløkonomis Kram, er desværre i andre Retninger langt fra konservativ. Hvis han var det i den Forstand, mit Parti er det, vilde han ikke slutte en saa alvorlig Tale som den forleden Dag uden at bebude Foranstaltninger fra Regeringens Side, der paa een Gang værnede det mest mulige om den hjemlige Produktion og samtidig bragte Penge i Statskassen. Man tør vel nok uden at modé Indsigelse fra nogen Side hævde, at begge Dele er lige fornødne i Øjeblikket.

For at naa disse Maal var der forskellige Veje at gaa. Mit Parti saavel som de paagældende Erhverv selv har fremført en Række Forslag sigtende til baade midlertidige og mere blivende Forhold. Men selvfølgelig maa det indrømmes, at de alle betyder noget i Retning af Told eller Afgifter ved Grænsen, og dette Ord er endnu saa forfærdeligt i de rettroendes Øren, at man baade af Hensyn til de store Magters eventuelle Repressalier og til sine egne Vælgere formelig maa slette sig selv ud, blot dette Ord bliver nævnt. Vi har jo i Aften hørt den nye alvorlige Advarsel, hvormed det ærede Medlem Hr. Rode har understreget